

VERBODEN VERLEDEN

Isa Maron

Verboden
verleden

Uitgeverij De Vliegende Hollander

© 2010 Isa Maron
Deze uitgave © 2010 Isa Maron en
Uitgeverij De Vliegende Hollander, Amsterdam
Vormgeving binnenwerk Perfect Service
Omslagontwerp Wil Immink Design
Omslagillustratie Getty Images
Auteursfoto Marcel Bakker | Hirez Images

ISBN 978 90 495 0145 7
NUR 305

www.vaarmee.com
www.isamaron.nl

Uitgeverij De Vliegende Hollander is een imprint van
Dutch Media Uitgevers

Mix
Produktgroep uit goed beheerde
bossen, gecontroleerde bronnen
en gerecycled materiaal.

Cert no. SGS-COC-003091
www.fsc.org
© 1996 Forest Stewardship Council

de vliegende hollander
Dit boek is ook leverbaar als e-book:

978 90 495 0146 4

Proloog

Het glas was ijskoud. Toch bleef ze er met haar wang tegenaan staan, als een achtergelaten kind dat tegen beter weten in bij het raam blijft en uitkijkt naar haar moeder. Onbeweeglijk stond ze, vastgevroren leek het wel. Een moment fantaseerde ze dat het raam open was en de wereld onder een verse laag sneeuw lag. De wereld was stil, al het geluid werd gedempt door de ijzige isolatiedeken. De kou trok door haar huid haar botten in, tot diep in haar lijf.

Ze ademde schokkerig, hield de lucht in haar longen vast, bang dat uitademen sterven zou betekenen en sloeg toen opnieuw met haar vuist tegen het dikke glas. Ze moest eruit! Eruit! Stilte. Uitademen.

Alles had ze geprobeerd, voor zover ze bewegen kon, voor zover ze iets kon zien. De illusie dat haar lichaam sterk was, dat haar vuisten zouden winnen van deur of raam, of haar benen, haar voeten, haar schouders, was langzaam overgegaan in het besef dat ze zichzelf alleen maar kwelde. Ze knipperde een paar maal met haar ogen in de hoop haar blik weer scherp te krijgen. Haar ogen deden het niet, ze was een defecte camera die geen brandpunt kon kiezen. Soms was haar zicht een moment helder, vaker liep alles in elkaar over.

Ze duwde zich iets van de wand af. Alles kantelde, alsof ze in een ruimte-simulator voor astronauten hing. Boven, onder, links, rechts, het waren ineens geannuleerde begrippen, ze tolde alle kanten op. Ze kokhalsde en hapte naar lucht. Even leek het alsof de kamer gevuld was met een onzichtbare, dikke substantie – een glasheldere maar bedompte aspic, die haar het ademen en bewegen belette. Ze wilde gaan zitten, zich langs de muur naar beneden laten zakken, maar zelfs dat lukte niet.

Ze kon niet opgeven. Mocht niet opgeven. Altijd een kans. Toch? Als zij er niet in geloofde, wie dan wel? Het bestond niet dat ze, net nu het leven eindelijk liep zoals ze altijd had gewild, alles kwijt zou raken.

Het verdriet. Haar ouders...

Ze sloot haar ogen. Niet zo raar denken. Paniek werkt tegen je. Slim zijn.

De kamer was leeg, ze wist dat er niets te vinden was om het glas mee kapot te slaan, niets om de deur mee open te breken. Voor de zoveelste keer controleerde ze haar zakken, had ze echt geen mobiel, geen nagelknipper, een vijltje, iets? Nadenken. De oplossing was er, maar waar? Wat?

Wat kon ze nog? Leven in het nu. Nu is te kort. Ze haalde diep adem om te schreeuwen. Niet omdat het zou helpen, maar omdat dat het enige was wat ze kon doen. Ze zag hem. Zijn sterke lichaam, daar, aan de andere kant van het onvermurwbare glas. Zijn prachtige ogen. De woede en de angst. Dat wilde ze niet zien. Ze wilde liefde zien. Schoonheid. Tederheid. Redding.

I

Ariane Zuijdewijck veegde het zweet van haar gezicht. Ze ademde diep in, maar de lucht bevatte veel te weinig zuurstof. Haar hart sloeg snel en dan weer langzaam, alsof het steeds van mening veranderde over wat ook al weer het normale ritme was. Ze duwde haar handen tegen haar borst en rechte haar rug. Nog maar een uurtje.

De stewardess zette een bekertje thee naast de ravage van de maaltijd. Kleffe witte rijst met fluorescerende erwten en blokjes feloranje wortel, een onherkenbaar stuk witvis in een even onherkenbare saus. De andere helft van de maaltijd lag als stopverf onder in haar maag. Op het witte plastic schoteltje naast het bakje met het hoofdgerecht trilde een felrode, glimmende pudding met de turbulentie mee.

‘Suiker?’

‘Nee.’ Ze glimlachte naar de vrouw met het knalblauwe mantelpakje. Op het jasje zat een vlek, net onder de borstzak. ‘Dank u.’

Thee was goed, afleiding, iets te doen, al was het maar iets vasthouden. Daarom had ze die ellendige maaltijd ook deels opgegeten, omdat ze er niet aan wilde denken hoe beroerd ze zich voelde. Eén, soms zelfs twee keer per week vloog ze zonder daar ook maar bij stil te staan de halve wereld over, en toch, zodra de bestemming Schiphol was, overviel haar deze benauwdheid. In Nederland was het alsof ze kromp, een verjongingskuur kreeg en als door een wonder weer terecht kwam in haar puberteit, het moment dat alles begon te schuiven en te veranderen. Die onzekerheid, het gevoel dat je altijd alert moest zijn, dat dingen gebeurden zonder dat je er invloed op had – plotseling, zonder dat iemand iets uitlegde – en het knagende besef dat je toch altijd in alles alleen was, joeg haar al jaren de aardbol over. Maar nu niet meer, ze ging naar huis.

Ze nam een slok van de smakeloze thee. Haar wangen gloeiden,

maar haar schouders en rug waren ijskoud. Aan haar armen en benen leken gewichten te hangen, elke beweging kostte kracht. Die ochtend, in de armoedige hotellobby, toen ze op de taxi wachtte, leek het al alsof ze haar stoel nooit meer uit kon komen. Ze had zich voorgesteld dat ze, zoals die acteur in die Amerikaanse film, de rest van haar leven in hetzelfde troosteloze hotel wakker zou worden. Haar middagen door zou brengen in de ‘gezelschapsruimte’, tussen de meubels van geperst hout die al zeker dertig jaar niet vervangen waren, met zicht op het meisje van de receptie dat zich ook over twintig jaar nog even wanhopig door de dag zou slaan. Ze probeerde haar gedachten te verzetten. Nog een paar dagen en dan was Abhay ook in Nederland. Voor het eerst zouden ze gewoon met zijn tweeën thuis zijn. Samenwonen, huisje, boompje – het leek nog steeds onwerkelijk na al die jaren eenzaam rondreizen. Een echt leven. Haar leven. Nee, hun leven samen.

Ze schoof naar achteren, probeerde wat meer ruimte te creëren tussen haar volle lichaam en het tafeltje. Wat stonden die ellendig smalle vliegtuigstoelen toch dicht op elkaar. De buurman, al de hele reis misselijkmakend aanwezig met zijn scherpe, knoflookachtige lichaamsgeur, vouwde zijn krant open tot bijna onder haar neus. *Dodelijke hittegolf, stond er. Veertig extra sterfgevallen per dag door extreme temperaturen.* De krant stonk. De zure lucht van het wereldleed. Het zweet van bange ministers, de stront en de urine van militairen, de zoete walmen van tv-sterren en bekende babes, alles drong in één keer haar neus binnen. Ze draaide haar hoofd weg. Had ze maar niet van plek moeten ruilen met dat meisje dat zo graag bij het raam wilde zitten.

Het kon niet lang meer zijn. Een halfuur misschien. Stond de airconditioning soms uit, of was de filter van de luchttoevoer verstopt? Het leek wel of de lucht te weinig zuurstof bevatte. Een meter of tien voor haar blokkeerde het karretje waarmee het afval werd opgehaald de doorgang naar het toilet. Ze keek achterom. Ook daar stond een karretje, met thee en koffie. Ze probeerde zich voor te stellen dat ze thuis was zonder na een week of twee al meteen weer weg te gaan. Maandenlang gewoon

rustig Nederland in het vooruitzicht. Met Abhay het nieuwe huis inrichten. Voorlopig niet meer in je eentje in zo'n onpersoonlijke hotelkamer zitten.

Aan de andere kant van het gangpad zat een vrouw met een baby die gespuugd had. Een scherpe melklucht trok door het gangpad haar kant op. Ze ging flauwvallen, of kotsen. De zakjes zaten in de houder onder het tafeltje, daar kon ze niet bij. Het beste was nog om de boel op het dienblad te braken. Ze moest hier weg. Er was iets mis. Misschien kreeg ze een hartaanval, of een beroerte. Een vriendin van Julia had dat gehad. Het kon zomaar, een aneurysma in je hersenen. Of een hart dat de draad kwijt is. Er gebeurde iets in haar lijf waar ze geen vat op had. Iets vernietigends. Ze moest naar het toilet, weg van al die mensen.

'Zal ik dat van u aanpakken, mevrouw? Mevrouw?'

'Ik moet, sorry, ik moet even-'

'Ogenblik, de kar... komt u maar, kan ik u ergens mee helpen?'

'Nee, ik moet gewoon-'

In het toilet hing een mislukte dennengeur. Ze ging op de wc-pot zitten met haar hoofd tussen haar knieën en haar handen om haar enkels geklemd. Rustig ademen. Straks zou het beter gaan. Wie sterft er nou in zijn eentje op tien kilometer hoogte in een toilet? Niemand. Ademhalen. Haar handen trilden. Na een paar minuten kwam ze overeind en keek in de spiegel. Zelfs haar lippen waren wit.

Ze deed haar ogen dicht en hield haar adem in. Straks landde ze op Schiphol. Niemand in Nederland wist wanneer ze precies thuiskwam. Ze zou haar rode koffer van de band pakken en de taxi naar Amsterdam nemen. Gewoon naar huis. De deur achter je dicht en tussen je eigen spullen wonen. Langzaam voelde ze zich iets opknappen. De druk op haar borst verminderde, haar hart sloeg rustiger. Morgenmiddag pas, na de lunch, zou ze eerst haar moeder en daarna haar broer bellen en zeggen dat ze er was. Geen uur eerder. Helemaal niets ging haar ervan weerhouden een gewoon leven te leiden in haar eigen huis. In de spiegel zag ze dat haar gezicht weer wat kleur kreeg en ze glimlachte naar zichzelf.

2

Het geraamte had een schutkleur aangenomen en pas toen Erik Santema knielde, zag hij dat de hand niet meer compleet was. Hij onderscheidde duidelijk losse kootjes, zelfs een hele vinger. De hand lag los van de arm. Uit het zand stak een bot waarvan hij vermoedde dat het de ellepijp was. Aan de onderkant kleefden aan een stuk huid dat donkerbruin en gerimpeld om het bot hing, dunne rafels roodgekleurde stof. Hij leunde naar voren om de details beter te kunnen zien. De blouse was bedrukt met minieme blauwe bloemetjes. Geen sieraden, geen andere kleding. Hij bedwong de neiging om het zand weg te vegen zodat het duin meer zou prijsgeven en duwde zich weg van de plek waar het stoffelijk overschot lag.

Moeizaam kwam hij overeind. Het leek alsof hij zijn hoofd stootte tegen de hitte die tussen de duinen ging. Hij wist dat op zijn overhemd donkere zweetplekken te zien zouden zijn en toch trok hij zijn jas uit. Als er nou maar een beetje wind stond, een lichte, frisse bries die hem kon helpen ontsnappen aan de drukkende, vochtige warmte. Boven hem krijsten om beurten wat meeuwen, alsof ze hem uitlachten.

Het lichaam was gevonden door een paar jonge toeristen die grote oranje zonnebrillen droegen. Ze stonden een beetje verloren te wachten bij het roodwitte lint dat de vindplaats afschermd. Er waren natuurlijk flauwe grappen gemaakt over de vrijpartij van de jongeren in de duinen, die blijkbaar was uitgemond in een pijnlijke aanval van het geraamte op de rug van het meisje. Het kind was nog steeds ontdaan.

Routinematig stelde hij een aantal vragen, noteerde hun gegevens en stuurde de twee daarna terug naar de camping. Vervolgens wisselde hij wat beleefdheden uit met de collega's van de technische recherche die net aankwamen en ging halverwege het duin in

het zand zitten om het eerste onderzoek af te wachten. Hij duwde het oortje van zijn iPod in zijn goede oor en liet Miles Davis verder blazen. De kwetsbare tonen van de trompet klonken vreemd luchtig bij het naargeestige werk dat voor zijn ogen uitgevoerd werd.

Elk bot, elke losse tand, elk sieraad en stukje stof werd apart in plastic verpakt en genummerd. De chef, een vrouw met kort haar en een norske blik, onderbrak het graafwerk regelmatig om iets te bekijken of een foto te laten nemen. Voorzichtig werd het geraamte uitgegraven. Het zand stroomde steeds terug over het lichaam en leek moeite te hebben om het los te laten. Santema stelde zich voor hoe het lijk daar al die jaren gelegen had en hoe het telkens als het bijna aan de oppervlakte was geraakt, weer opnieuw door de droge korrels opgeslokt werd. Hoeveel mensen zouden niet over haar heen gelopen zijn? Misschien had iemand zelfs op haar arm of gezicht gestaan zonder het te merken. Het was een wonder dat ze niet eerder gevonden was. Hij pakte zijn iPod en klikte 'So What' weg en 'Blue in Green' aan. Het langzame, slepende nummer paste beter bij de situatie.

De chef stond met een handtas in haar hand. De technische recherche bekeek de inhoud – er leek zelfs een identiteitsbewijs bij te zitten. Iemand noteerde iets op een papier dat hij ongetwijfeld straks in zijn handen gedrukt zou krijgen. Santema wreef over zijn gezicht. De zon was achter de duinen verdwenen en toch bleef hij maar zweten. Als het daadwerkelijk een identiteitsbewijs was, werd het er voor hem niet interessanter op. Hij was goed in het oplossen van moeilijke raadsels, in het vinden van kleine aanwijzingen die een zaak konden kraken. Nu werd de identiteit van het slachtoffer hem zomaar in de schoot geworpen, alsof hij een schaakspel begonnen was met een opstelling waarbij de tegenstander al mat stond.

Toen de technische recherche klaar was, stond hij op en liep langzaam door het rulle zand naar beneden. De doodsoorzaak was hoogstwaarschijnlijk hersenletsel door een hoofdtrauma, werd hem verteld. Een gat ter hoogte van de slaap verraadde dit. Het lichaam lag er al jaren, en mits de naast het lichaam gevonden

zwartleren handtas inderdaad van het slachtoffer was, ging het om Irma van Laar, wier rijbewijs in haar portefeuille zat. Ze had nu begin vijftig zullen zijn, een vrouw van zijn leeftijd, iets ouder. Ook de lange, donkerrode jas van het slachtoffer – van het merk Claudia Sträter – was gevonden en in de zakken zaten een bos sleutels, een zakdoek en wat kleingeld. Ze vroegen toestemming om op te breken en hij knikte. Hij keek toe hoe de bakken met het stoffelijk overschot langs het hek van de camping gedragen werden en schrok toen hij op dat moment een grote groep mensen hoorde schreeuwen en joelen.

‘Doelpunt,’ zei zijn collega nors. ‘We gaan, dan kunnen we d’r nog wat van meepikken. Hier valt toch niets meer te redden.’

Santema keek om zich heen. Kwartfinale WK. Het interesseerde hem niets. Deze zaak, die interesseerde hem. Hoe kwam een keurige vrouw, iemand die zich blijkbaar zorgvuldig, maar niet overdreven luxe kleepte, met handtas en al terecht in een graf in de duinen?

‘Ik kijk nog even rond,’ zei hij. ‘Ik zie jullie straks.’

Hij begon een helling te beklimmen, het losse zand en zijn gehijg vervloekend. Aan de andere kant van het duin zag hij een geasfalteerd pad. Hij draaide zich om en probeerde in te schatten welke route logischer was, langs camping De Lakens of via de weg. Een lichaam verplaatste je niet zomaar, daar was kracht voor nodig, of een auto. Misschien was ze tenger geweest, en klein. Een kilo of vijftig, dat kon een beetje vent wel tillen of over zijn schouder dragen. Zestig, zeventig kilo dat werd al moeilijker. Daarvoor moest je atletisch zijn, en getraind.

Hij draaide zich om, zette Miles Davis weer op en begon aan de andere kant van het duin naar beneden te lopen. Hij rook de zee, maar zag het water niet.

3

De taxichauffeur had hardrock aan staan en dat paste wel bij haar stemming. Ariane zat bewegingloos op de achterbank, maar ze had zin om heel hard te rennen, of met iets te gooien. Sinds ze in het vliegtuig was gestapt, was ze onrustig en dat terwijl ze gewoon naar huis ging, wat ze al zo lang wilde en waar ze zo lang naartoe gewerkt had.

Het was maar een kort ritje en niet veel later stond ze op de zonnovergoten Prinsengracht, voor de deur van het pand waar ze een appartement had, onder de oranje vlaggetjes die de burens tussen hun gevel en de boom hadden gespannen. Voetbal. Ergens bij horen. Nu was ze eindelijk ook gewoon eens iemand die thuiskwam van haar werk. Een vrouw in een spijkerbroek, zwarte gympen en een zwart hemdje. Het rossige haar in een lange staart. In het buitenland werd ze te vaak als eregast behandeld door mensen die haar iets wilden verkopen. Hun hotel, de streek, hun verhaal. Daar kwam ze voor en leefde ze van, maar soms had ze moeite met de overdreven vriendelijkheid, de behaagzucht bijna, die daarbij hoorde. Die glimlach was niet voor haar persoonlijk, maar voor de reisjournaliste die aandacht en bekendheid kwam brengen.

Ze duwde de zware voordeur open en keek tevreden naar het witte marmer, het sierlijke pleisterwerk en de fraai gesneden houten trapleuning. De hal was heerlijk koel. God, wat was het goed om thuis te komen. Ze tilde haar koffer op en liep de steile trap op. De afgelopen tien jaar was ze nooit langer dan een paar weken achter elkaar thuis geweest, en dat voor iemand die het liefst in een joggingbroek met een boek op de bank zat. Haar moeder had al zo vaak gezegd dat ze het appartement net zo goed kon verkopen, het was veel beter als ze weer bij hen in de villa kwam wonen. Ze moest bellen. Normaal gesproken skypte of belde ze om de dag, maar de afgelopen maanden met zo'n sterke tegenzin dat haar laatste bel-

letje nu alweer vijf dagen geleden was. Vreemd, hoe oude gewoontes ineens kunnen slijten als de zitting van een oude stoel die plotseling onherstelbaar scheurt. Als ze nu belde moest ze zich meteen melden. Zo ging dat. Vaak logeerde ze de eerste nacht in Nederland bij haar ouders. Het was zo'n beetje een ritueel geworden, landen op Schiphol en direct naar Bloemendaal rijden. Een ritueel waarvan ze kwijt was waarom dat bestond, en toch conformeerde ze zich eraan omdat het op een bepaalde manier geruststellend was. Voor haar moeder. Ze was zo'n vrouw die, ook al belde jij, meteen begon over wat haar bezighield. Als je zelf ook iets wilde zeggen, ging ze gewoon harder praten en ze negeerde het als je iets zei wat haar niet aanstond. Ze zou morgen wel bellen.

Met een zwaai zette ze haar koffer op de overloop en ze draaide haar voordeur van het slot. Ontspannen, dat moest ze. Ze zou een fles wijn koud leggen en donkerbruin brood met oude kaas eten. Misschien ging de misselijkheid dan over. Haar nieuwste reisgids was een heel eind gevorderd, de deadline was pas over vier weken en de eerste opnamedag van het televisieprogramma dat ze zou gaan presenteren – als die handtekening eindelijk eens werd gezet – was pas over een week of zes. Abhay kwam snel. Ze kon niet wachten om zijn oude boerderij in Ootmarsum eindelijk in het echt te zien. Foto's en video-opnames had hij voor haar gemaakt. Die had hij met zo'n enthousiasme laten zien dat ze niet hardop had durven twifelen aan verhuizen.

Ze zette haar tas en de handbagage op de keukentafel, naast de rieten mand waar de werkster de post verzamelde en liep meteen door naar de slaapkamer. Gewoontegetrouw opende ze het raam en begon haar koffer uit te pakken. Kleding in de wasmand, boek op het nachtkastje, de toilettas terug in de badkamer. Even later liep ze naar de keuken en vulde de waterkoker.

Nog geen veertig uur geleden had ze op het brede zandstrand van Eli Creek gestaan, op Fraser Island, het meest oostelijke puntje van Australië. Ze had zich afgevraagd of ze toch geen nee had moeten zeggen tegen het deprimerende onderwerp van deze reisgids. Haar nieuwe uitgever, een jonge kerel die

nota bene Kwint heette, was er meteen wild enthousiast over geweest, maar zelf had ze zo haar twijfels gehad en drie maanden rondreizen om al die gruwelijke beesten, littekens en ziektes van dichtbij te zien, hadden haar stemming beetje bij beetje naar het nulpunt gebracht, of misschien zelfs daaronder. De laatste tijd had ze juist een hang naar vrolijke dingen, naar een bepaalde luchtigheid. Ze had op het vliegveld zelfs iets van de stapel chicklit gekocht – iets over een briljante advocate die niet weet hoe een wasmachine werkt – terwijl ze anders al snel iets moois van Toni Morrison pakte, of een lekker gruwelijke James Patterson.

Eindelijk schoot haar te binnen hoe ze het eerste hoofdstuk moest beginnen: *Een van de giftigste dieren ter wereld is een doorzichtig kwalletje zo groot als een pinknagel. De vier flinterdunne tentakels van de irukandji scheiden een gif af dat binnen een paar minuten tot gruwelijke pijnen leidt.*

Dangers of Nature moest het nieuwe boekje gaan heten. Die Engelse titel had Kwint al bedacht voordat er een letter op papier stond. Verhalen over de gevaren van populaire exotische vakantiebestemmingen. Over slangen, giftige kwallen, bijtgrage haaien, woekerende bacteriën en geniepige insecten, die ze nog het meest van alles vreesde, heel gezellig allemaal.

Onvoorstelbaar dat zo'n iel en doorzichtig diertje zo'n gevaar oplevert. Ik zwem graag, maar de gedachte aan een ontmoeting met dit onzichtbare kwelgeestje hield me veilig op het strand. Hoewel, helemaal veilig was het zelfs daar niet. Voor je het wist stond je midden op de snelweg – het strand van Fraser Island is de enige autoweg – en in de buurt van rotsen was het oppassen voor de uiterst giftige slak van de cone shell.

Toch – ze kon klagen wat ze wilde – het was best fijn geweest. Eli Creek was een geliefde picknickplek. De rivier stroomde onder een romantische houten brug door naar zee en via een speciaal aangelegd pad van verhoogde vlonders, beschermd door loofbomen en palmen, kon je de beek een stuk landinwaarts volgen. Het was de speciale attractie om zo ver mogelijk stroomopwaarts te lopen en dan met je zwemband terug naar zee te raften. Een soort natuurlijke wildwaterbaan, Center Parcs zonder kleedhokjes.

Ze had een heel stuk gewandeld over het strand dat zich tientallen kilometers uitstrekte. Er was daar niks, alleen lichtblond zand, zo ver je kijken kon. Zelfs de jeeps en campers lieten zich zo vroeg in de ochtend nog niet zien. Alleen de altijd aanwezige dingo's hielden haar in de gaten vanaf de rand van het strand. Ze had Julia willen bellen, gewoon om even te vertellen hoe vredig het er was, maar toen ze de tijd op haar mobiel zag had ze zich gerealiseerd dat haar vriendin vast in bed lag.

Ze was omgedraaid om terug te lopen naar de Creek. Wandelen, dat was haar voornaamste bezigheid in het buitenland. Met mensen praten, schrijven en uren wandelen. Na tien jaar aan een stuk door reisverhalen schrijven wist ze soms niet eens in welk land ze wakker werd. Leven uit je koffer, de hele wereld zien, bijzondere mensen ontmoeten, prachtig, en toch was het een opluchting dat het nu eindelijk klaar was. Ze wilde gewoon nergens meer naartoe hoeven. Vastigheid. Rust. Brood halen bij haar bakker om de hoek, zelf haar maaltijden koken, maandenlang wakker worden in hetzelfde bed.

De irukandji is het handige kleine neefje van de dodelijke dooskwal. Hij werd pas in 2002 ontdekt. Tot die tijd was de doodsoorzaak van het toenemende aantal slachtoffers onder zwemmers vooral een mysterie. De directeur van het lokale ziekenhuis toonde mij een documentaire over twee onderzoekers die, ondanks speciale beschermende kleding, door een minimale aanraking met de kwal vergiftigd werden en urenlang kronkelend van pijn in een ziekenhuisbed lagen. Nog geen teen durfde ik in de Australische wateren te steken.

De waterkoker sloeg af en Ariane vulde de glazen theepot. Terwijl de thee trok, liep ze door haar kamer en probeerde zich te realiseren dat ze de eerste maanden helemaal nergens naartoe zou gaan. Mooi dat ze haar moeder geen beslag op haar tijd liet leggen. Ze wist nog niet hoe ze daaraan ging ontkomen, maar het zou niet gebeuren dat ze weer eens een tuinproject in de schoenen geschoven kreeg. Of dat haar dagen op zouden gaan aan het begeleiden van haar moeder naar de afspraken met alle artsen bij wie ze zichzelf onder controle had geplaatst.

Ariane zette de ramen van de woonkamer wijd open, duwde de kaarsrecht liggende kussens van de bank nog rechter, verschoot de fauteuil een centimeter en liep terug naar de keuken. Misschien moest ze haar laptop pakken en wat gaan werken. Nu ze thuis was schoten er constant stukken tekst door haar hoofd, terwijl ze een paar dagen geleden in het hotel nog geen letter op het beeldscherm kreeg.

De twintig centimeter grote dooskwal – ook zeevesp genoemd – houdt van kalm, ondiep water en zwemt naar de kust als het vloed wordt. Deze dodelijke kwal heeft meer dan zestig tentakels van wel drie meter lang, die elk vijfduizend gif afscheidende cellen bevatten. De zwemmer die deze kwal-beten oploopt, heeft in feite geen kans op overleven, tenzij onmiddellijk wordt ingegrepen. De pijn is zo intens dat het slachtoffer in shock raakt en verdrinkt voordat de onvermijdelijke hartaanval zijn werk doet.

Ariane schonk thee in en ging aan de keukentafel zitten. Eerst maar de post doornemen. De reclamefolders die ondanks de stickers toch binnenkwamen, gooide de werkster meteen weg. Een krant had ze natuurlijk niet, ook geen televisiegids of andere abonnementen. Vrienden en kennissen stuurden haar al jaren geen uitnodigingen meer voor verjaardagen, feesten of begrafenissen. Ze was er toch niet. De enige die haar trouw bleven waren de belastingdienst en de goede doelen. Ze legde de blauwe enveloppen aan de kant en nam de rest van de stapel door.

Daar was er toch weer een. Haar maag implodeerde en ze balde haar vuist. Ze had zo gehoopt dat het afgelopen was, dat die stupide haatmail gewoon zou verdwijnen, zoals er wel meer gewoon verdween als je het simpelweg negeerde. Dit was er weer een van zo'n onlinekunstgalerie waar je naast elektronische ansichtkaarten ook fysieke kaarten kon bestellen. Het was een foto van een naakte vrouwenrug, over de wervelkolom liep een straal bloed. Ze draaide de kaart om en kneep haar lippen op elkaar. *Ik ben je niet vergeten, stond er.*